

1-589/23
BOSNA I HERCEGOVINA
REPUBLIKA SRPSKA
OKRUŽNI SUD U BANJA LUCI
Broj: 11 0 U 038236 25 U
Dana, 07.05.2025. godine

Okružni sud u Banjaluci, sudija Sanja Stefanović, kao sudija pojedinac, uz učešće Dragane Popović kao zapisničara, u upravnom sporu po tužbi Udruženja za borbu protiv korupcije „Transparency International u BiH“, Ulica Krfska 64e, Banja Luka, koje zastupa Srđan Blagovčanin, u svojstvu zakonskog zastupnika (u daljem tekstu: tužilac) protiv rješenja Generalnog sekretarijata Vlade Republike Srpske, broj 04.3/053-133/24 od 22.01.2025. godine, (u daljem tekstu: tuženi), u predmetu slobode pristupa informacijama, dana 07.05.2025. godine, donio je

PRESUDU

Tužba se uvažava i osporeni akt poništava.

Nalaže se tuženom da tužiocu nadoknadi troškove taksi u upravnom sporu u iznosu od 200,00 KM, u roku od 30 dana od dana prijema presude.

Obrazloženje

Osporenim aktom, odbija se žalba tužioca, broj 02-04(6531) od 28.11.2024. godine, izjavljena protiv rješenja Generalnog sekretarijata Vlade Republike Srpske – Biro za odnose sa javnošću broj 04.3/053-133/24 od 06.11.2024. godine. Tim rješenjem tuženog, postupajući po presudi Okružnog suda u Banja Luci, broj 11 0 U 036609 24 U od 10.10.2024. godine, utvrđen je izuzetak od pristupa cijeloj informaciji po zahtjevu „Transparency international BiH“, broj 02-04(6299) od 01.04.2024. godine, i to: zapisniku sa 62. sjednice Vlade Republike Srpske održane dana 21.03.2024. godine; zapisniku sa 7. telefonske sjednice Vlade Republike Srpske održane 23.03.2024. godine i zapisniku sa 8. telefonske sjednice Vlade Republike srpske održane 28.03.2024. godine.

Blagovremeno podnesenom tužbom, tužilac pobija doneseni akt zbog nepotpuno i nepravilno utvrđenog činjeničnog stanja, nepravilne primjene materijalnog prava i povrede pravila postupka, kako to proizlazi iz navoda tužbe. U tužbi navodi da je postupajući po presudi Okružnog suda u Banja Luci, broj 11 0 U 036509 24 U od 10.10.2024. godine, tuženi donio rješenje od 06.11.2024. godine, kojim je odbijen pristup informacijama, zapisnicima sa sjednice Vlade Republike Srpske i to 6. 7. i 8. telefonske sjednice. Žalbu tužioca, izjavljenu protiv ovog rješenja, tuženi je osporenim aktom odbio kao neosnovanu, pa tužilac smatra da mu je, pored povreda propisanih zakonom, povrijeđeno i pravo na pristup informacijama, garantovano Ustavom Bosne i Hercegovine i članom 10. Evropske konferencije o ljudskim pravima, te Konvencijom vijeća Evrope o pristupu službenim dokumentima. U ponovnom postupku, tuženi nije uvažio ni jedno obavezujuće shvatanje suda, a sve nedostatke prvostepenog rješenja, na koje je ukazano u žalbi, tuženi nije konstatovao, te nije ni cijenio navode žalbe, zbog čega je povrijeđen i član 230. stav 2. Zakona o opštem upravnom postupku („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj 13/2, 87/07 50/10 i 66/18). Umjesto argumentovane ocjene žalbenih navoda, tužilac je donio preopširno rješenje, koje se sastoji od devet

stranica teksta, koje se ne odnosi na rješavanje konkretne upravne stvari, a u tom rješenju izostala je i argumentovana ocjena žalbenih navoda. Na žalbeni navod, da u prvostepenom rješenju nije sproveden test javnog interesa, u skladu sa članom 9. stav 2. Zakona o slobodi pristupa informacijama („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj 20/01) i nije navedena šteta koja će nastupiti ako organ odobri pristup traženim informacijama, tuženi konstatuje da je prvostepeni organ pojasnio da bi se moglo očekivati nastupanje znatnije štete, ako bi se žalitelju dostavila tražena informacija. Takođe, smatra da je osporeni akt donesen uz povredu člana 6. Evropske konvencije o ljudskim pravima i osnovnim slobodama. Obrazloženje rješenja nije u skladu sa članom 197. stav 2. Zakona o opštem upravnom postupku, jer se rješenje uglavnom zasniva na odredbama Zakona o Vladi Republike Srpske („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj 118/08) i odredbama Poslovnika o radu Vlade Republike Srpske („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj 123/18), što nije u skladu sa utvrđenim činjeničnim stanjem konkretne upravne stvari. Zahtjev za pristup informacijama, upućen je od nevladine organizacije, koja je prepoznatljiva po borbi protiv korupcije i koja se zalaže za promociju transparentnosti, efikasnosti i vladavinu prava. Zahtjev se odnosio na pristup informacijama, zapisnicima sa sjednica Vlade RS, na kojima je razmatran i prijedlog Zakona o posebnom registru i javnosti rada neprofitnih organizacija, čiji se tekst direktno odnosi na rad podnosioca zahtjeva, te nacrt Izbornog zakona RS koji se tiče svih građana RS. Tekstovi ovih zakona nisu dostupni javnosti. Dalje, tužilac navodi i da su, prilikom odlučivanja o zahtjevu povrijeđene odredbe člana 14. stav 3. tačka a. Zakona o slobodi pristupa informacijama, a prvostepeni organ je, kao zakonski osnov za izuzeće informacije, naveo član 6. tačka v. Zakona o slobodi pristupa informacijama RS, koji se odnosi na zaštiti procesa donošenja odluke od strane javnog organa u davanju mišljenja, savjeta ili preporuka od strane organa, a ne obuhvata činjenične, statističke, naučne ili tehničke informacije. Tužilac navodi da je i u žalbi isticao da se navedena odredba zakona ne može primijeniti na konkretan slučaj, jer se traženi dokumenti, zapisnici, ne mogu kvalifikovati kao dokumenti koji se odnose na proces donošenja neke odluke od strane javnog organa, jer se radi o zapisnicima sa sjednica koje su održane, a ne koje su u toku, pa se time ne zadire u proces odlučivanja. Tuženi, u pobijanom rješenju zauzima pogrešan stav da je ovaj žalbeni navod neosnovan, te navodi da Zakon ne sadrži odredbu, koja bi sa vremenskog aspekta definisala pravilo da se ta norma isključivo odnosi na aktuelne procese odlučivanja javnih organa vlasti, te je irelevantno da li je proces donošenja neke odluke završen u momentu traženja informacije ili je u toku. Tužilac smatra da se traženi zapisnici odnose samo na činjenice. Takođe, tuženi je naveo da je prvostepeni organ pravilno proveo test javnog interesa, a posebno iz razloga što odredba člana 9. Zakona, ne sadrži pobliže definisanje načina sprovođenja testa. Po stavu tužioca, test nije sproveden na zakonit način i nije proveden pravilno, zbog čega je i odredba člana 9. pogrešno primijenjena. Tužilac ističe da je zakonska pretpostavka da postoji javni interes za objavljivanjem informacija, a test dokazivanja da ne postoji javni interes je na javnom organu koji test javnog interesa sprovodi tako što uzima u obzir svaku korist i štetu koje mogu proisteći iz saopštavanja informacija. U konkretnom slučaju, nije navedena šteta koja će nastupiti ako organ odobri pristup informacijama, ali je izveden paušalan zaključak da nijednim zakonskim propisom nije propisana obaveza dostavljanja zapisnika sa sjednica Vlade. Postupajući organ, pri tome, je zanemario činjenicu da ni jednim propisom nije propisana ni zabrana dostavljanja zapisnika, koji po svojoj pravnoj prirodi predstavljaju informacije u smislu člana 3. stav 1. tačka 1. Zakona, odnosno materijal kojim se prenose činjenice, mišljenja, podaci ili bilo koji drugi sadržaj, a Vlada Republike Srpske predstavlja javni organ koji raspolaže tim informacijama. Nekorektnom smatra i konstataciju iz oba pobijana rješenja da je za javnost od značaja informacija da je Vlada Republike Srpske

utvrdila Prijedlog zakona koji je upućen Narodnoj Skupštini Republike Srpske. Tužilac smatra da iz ovakvog stava proizlazi da je za javnost bitno samo ono što joj Vlada Republike Srpske plasira, te da je ne treba zanimati ništa drugo. Tužilac podsjeća da je Bosna i Hercegovina ratifikovala konvenciju savjeta Evrope o pristupu službenim dokumentima, a Konvencija garantuje pravo svakome, bez diskriminacije po bilo kom osnovu, da na zahtjev ima pristup zvaničnim dokumentima koji su u posjedu javnih vlasti. Predlaže da sud tužbu uvaži i osporeni akt poništi, te da obaveže tuženog da tužiocu nadoknadi troškove upravnog spora u visini sudske takse na tužbu i presudu.

Tuženi je, na zahtjev suda, dostavio spis predmetne upravne stvari i odgovor na tužbu. U odgovoru navodi razloge zbog kojih osporava navode tužbe, te zakonske razloge za odlučivanje, pa predlaže da sud tužbu odbije kao neosnovanu.

Iz sadržine upravnog spisa i priloga uz tužbu, proizilazi da se tužilac, dana 01.04.2024. godine obratio tuženom sa zahtjevom za dostavu zapisnika sa 62. redovne sjednice Vlade Republike Srpske održane dana 21.03.2024. godine, te zapisnika sa 7. telefonske sjednice Vlade održane 23.03.2024. godine i 8. telefonske sjednice Vlade održane 28.03.2024. godine. Kako tuženi nije postupio po tom zahtjevu, tužilac je dana 30.04.2024. godine izjavio žalbu zbog „ćutanja administracije“. Dana 29.04.2024. godine Generalni sekretarijat tuženog dostavio je tužiocu odgovor na zahtjev za pristup informacijama, broj: 04.03/053-133/24, protiv koga je tužilac dana 17.05.2024. godine izjavio žalbu. Dopisom broj: 04.03/053-133/24 od 28.05.2024. godine Generalni sekretarijat tuženog obavijestio je tužioca da je njegov akt od 29.04.2024. godine, konačan upravni akt, navodeći da je on poučen, ukoliko smatra da je isti nepravilan, da ima mogućnost pokretanja upravnog spora pred nadležnim sudom. Ova odluka tuženog poništena je presudom Okružnog suda u Banja Luci, broj 11 0 U 036609 24 U od 10.10.2024. godine.

U izvršenju presude, Biro za odnose sa javnošću tuženog, je donio rješenje, 06.11.2022. godine, kojim je utvrdio izuzetak od pristupa cijeloj informaciji po zahtjevu tužioca i to: zapisniku sa 62. sjednice Vlade Republike Srpske održane dana 21.03.2024. godine; zapisniku sa 7. telefonske sjednice Vlade Republike Srpske održane dana 23.03.2024. godine i zapisniku sa 8. telefonske sjednice Vlade Republike Srpske održane dana 28.03.2024. godine. U obrazloženju ovog rješenja navodi se zakonski osnov odlučivanja, pa organ ističe u kojim situacijama informacija podliježe formalnim radnjama i ograničenjima. Navodi šta je sadržaj zapisnika Vlade, te da generalni sekretarijat Vlade priprema izvode iz zapisnika, a koji se pripremaju samo za one tačke dnevnog reda sa kojima se Vlada upoznala, čije razmatranje je odloženo ili koje nisu prihvaćene. U pogledu tri zapisnika koje je tužilac tražio, navodi se da nije moguće udovoljiti zahtjevu, te mu se dostavi izvod iz zapisnika, jer se izvod, prema izričitoj odredbi člana 62. Poslovnika o radu Vlade, izrađuje samo za tačke sa kojima se Vlada upoznala, a ne i za materijale u kojima Vlada utvrđuje stav, odnosno prijedlog zakona, ili daje mišljenje u smislu člana 15. stav 1. tačka a) i d) Zakona o Vladi Republike Srpske. U zapisniku se navode izlaganja pojedinih članova Vlade koji su učestvovali u procesu donošenja, konkretno, Prijedloga zakona o posebnom registru i javnosti rada neprofitnih organizacija i mišljenja vezana za nacrt Izbornog zakona Republike Srpske, odnosno u zapisniku se izlažu najbitnija izlaganja svakog člana Vlade o raspravljanoj materijali. Zapisnik je definisan kao dokument Vlade i u sadržinskom smislu predstavlja dokaz o procesu donošenja akta Vlade, a sastavni dio tog procesa je i postupanje svakog člana Vlade, u okviru rasprave po pojedinačnom pitanju. Dalje se navodi da izlaganje svakog člana Vlade predstavlja tajni podatak, kako je to izričito propisano članom 68. stav 2. Poslovnika o radu Vlade, osim ukoliko se

takvom izlaganju ne oduzme svojstvo tajnosti od strane predsjednika Vlade, što nije slučaj. Takođe, navodi se da je javnost obaviještena o dokumentima koji su usvojeni na sjednici Vlade i upućeni prema Narodnoj skupštini, te se navodi i šta je sadržaj 7. i 8. telefonske sjednice Vlade Republike Srpske o kojima je javnost, takođe informisana, odnosno javnost nije uskraćena za informaciju koja je od značaja. Navodi se i da je proveden test javnog interesa, te su se u cilju sprovođenja testa javnog interesa, ponovo sagledavali propisi o radu Vlade Republike Srpske sa stanovišta njihovog, eventualnog nepoštovanja. U postupku ispitivanja javnog interesa, utvrđeno je da objavljivanje tražene informacije, u vezi sa procesom odlučivanja na sjednici Vlade, nije od javnog interesa, za razliku od konačne odluke Vlade, te smatra da je za javnost značajna informacija da je utvrđen Prijedlog zakona o posebnom registru i javnosti rada neprofitnih organizacija, kao i mišljenje na nacrt Izbornog zakona Republike Srpske. U obrazloženju se navodi i da nedostavljanje informacije ne predstavlja prestup, s obzirom da ne postoji zakonska obaveza dostavljanja zapisnika sa sjednice Vlade, u propisima kojima je regulisan rad Vlade Republike Srpske.

Žalba tužioca, izjavljena protiv ovog akta, odbijena je kao neosnovana, osporenim aktom. U osporenom aktu tuženi navodi tok upravnog postupka, sadržaj prvostepenog rješenja, pa ističe da su navodi žalbe neosnovani, jer je, u konkretnom slučaju, pravilno prvostepeni organ utvrdio izuzetak od slobode pristupa informacijama, s obzirom da je tužilac tražio više zapisnika sa sjednica Vlade, koji se odnose na zauzimanje stava Vlade, ne samo u vezi razmatranja prijedloga Zakona o posebnom registru i javnosti rada neprofitnih organizacija Republike Srpske i davanja mišljenja Narodnoj skupštini Republike Srpske na nacrt Izbornog zakona, već i utvrđivanje stavova Vlade u formi zaključaka, odluka, mišljenja i drugih akta koje Vlada donosi shodno članu 43. Zakona o Vladi, te izlaganje članova Vlade i po ostalim informacijama koje nisu predmet zahtjeva, zbog čega bi te informacije bile vidljive, pa odobravanje potpunog pristupa, predstavlja tajni podatak u smislu člana 68. stav 2. Poslovnika o radu Vlade Republike Srpske. Uvid u druge akte Vlade, kojima se afirmišu politika i stavovi Vlade RS o aktuelnim, pravnim i političkim procesima u RS, u različitim upravnim oblastima bi, po stavu tuženog, predstavljalo prekomjerni uvid u aktivnosti Vlade kao izvršnog organa vlasti, te mogući osnov za nastupanje znatnih štetnih posljedica po pitanju rada Vlade, koja je za svoj rad odgovorna Narodnoj skupštini Republike Srpske. Citira član 45. Zakona o Vladi Republike Srpske, pa ističe da je tačno da je stavom 4. tog člana propisano da je Vlada dužna da javnosti omogući uvid u svoj rad i pristup informacijama od javnog značaja, ali je javnost upoznata sa činjenicom da je Vlada utvrdila Prijedlog zakona i Nacrt mišljenja, ali nije od javnog značaja upoznavanje javnosti sa sadržajem rasprave po tim tačkama dnevnog reda. Takođe, smatra da se pravilno pozvao prvostepeni organ na odredbu člana 6. Zakona o Vladi. Citira i odredbe Poslovnika, te u potpunosti podržava obrazloženje prvostepenog organa, smatrajući da je javnost dovoljno obaviještena, te da je prvostepeni organ pravilno sproveo test javnog interesa. Smatra neosnovanim žalbene navode da je prvostepeni organ prekršio član 14. stav 1. Zakona o slobodi pristupa informacijama, te smatra neosnovan i navod žalbe da se odredba člana 6. tačka v) Zakona o Vladi, ne može primijeniti na konkretan slučaj.

Razmotrivši tužbu i osporeni akt po odredbi člana 30. Zakona o upravnim sporovima („Službeni glasnik Republike Srpske“, broj 109/05 i 63/11, u daljem tekstu: ZUS) i cjelokupne spise predmetne upravne stvari, ovaj sud je odlučio kao u izreci presude iz sljedećih razloga:

Odredba člana 3. stav 2. tačka d) Zakona o slobodi pristupa informacijama, propisuje da je „javni organ“ pravno lice koje je u vlasništvu ili koje kontroliše javni organ (izvršni, zakonodavni, pravosudni, organ koji obavlja javnu funkciju, a imenovan je ili ustanovljen u skladu sa zakonom i bilo koji drugi upravni organ, prema članu 2. tačka a) do d), a stavom 3. istog člana, propisano je da „kontrola“ znači ili raspolaganje informacijama ili kontrola pristupa informacijama, dok je stavom 5. propisano da je „nadležan javni organ“, javni organ koji ima kontrolu nad traženom informacijom, a to je javni organ koji je sačinio informaciju ili za koga je sačinjena informacija. Ako se javni organ koji je sačinio informaciju ili za koga je sačinjena informacija, ne može utvrditi, onda je nadležan onaj organ čija je funkcija najbliža traženoj informaciji.

Nadalje, odredba člana 14. stav 2. Zakona o slobodi pristupa informacijama, propisuje da ako se odobri pristup informaciji bilo delimičnoj ili cijeloj informaciji, nadležni javni organ dopisom o tome obavještava podnosioca zahtjeva, pa se tako dopisom: a) obavještava podnosilac zahtjeva o mogućnosti ličnog pristupa informacijama u prostorijama nadležnog javnog organa i b) obavještava podnosilac zahtjeva o mogućnostima umnožavanja, procenjenim troškovima umnožavanja, te da se umnožavanje podnosiocu zahtjeva obezbjeđuje nakon izvršene uplate. Kada je umnožavanje informacije veoma složeno ili dugotrajno, umnožavanje se obezbjeđuje podnosiocu zahtjeva u vrijeme koje je prihvatljivo i za podnosioca zahtjeva i za nadležan javni organ; i/ili prilaže kopija tražene informacije kada se ona obezbjeđuje besplatno u smislu člana 16. ovog zakona.

Dalje, odredbom člana 4. Zakona o slobodi pristupa, propisano je da svako fizičko i pravno lice ima pravo pristupa informacijama pod kontrolom javnog organa radi promocije transparentnosti i odgovornosti tih organa u skladu sa javnim interesom, s tim što ovo pravo pristupa podliježe samo formalnim radnjama i ograničenjima, kako je to utvrđeno odredbama člana 6, 7. i 8. navedenog zakona, a odredbom člana 9. istog zakona, propisano je da će u donošenju odluke, da li je objavljivanje informacija opravdano javnim interesom, nadležni javni organ razmotriti okolnosti, kao što su (ali nisu ograničene), svako nepoštovanje zakonske obaveze, postojanje bilo kakvog prestupa, sudsku pogrešku, zloupotrebu vlasti ili nemar u obavljanju službene dužnosti, neovlašćeno korištenje javnih fondova ili opasnost po zdravlje ili bezbjednost pojedinaca, javnosti ili okoline, dok je u odredbi člana 10. Zakona o slobodi pristupa informacijama, propisano da ako je deo traženih informacija utvrđen kao izuzetak, nadležni javni organ će izdvojiti takav dio i objaviti ostatak informacija, osim ako zbog ovog razdvajanja informacije nisu postale nerazumljive. Članom 25. stav 1, propisano je da ukoliko su odredbe Zakona o državnoj upravi, Zakona o opštem upravnom postupku, Zakona o upravnim sporovima ili drugih Zakona koji su na snazi u Republici Srpskoj u suprotnosti sa ovim Zakonom primjenjivat će se odredbe ovog Zakona.

Znači, Zakona o slobodi pristupa informacijama, garantuje pristup svim informacijama koje su u posjedu javnog organa, jer je cilj tog zakona da se ustanovi da informacije koje su pod kontrolom javnog organa, predstavljaju javno dobro i da javni pristup informacijama promoviše veću transparentnost i odgovornost javnih organa, što je neophodno za demokratski proces, s napomenom da pristup informacijama može biti ograničen, ali samo na način kako je to propisao Zakon o slobodi pristupa informacijama. Dakle, svako fizičko i pravno lice, u smislu člana 4. Zakona o slobodi pristupa informacijama, ima pravo pristupa informacijama koje su pod kontrolom javnog organa, dok svaki javni organ ima odgovarajuću obavezu da objavi takve informacije, pri čemu ovo pravo pristupa podliježe samo formalnim radnjama i ograničenjima utvrđeno ovim zakonom.

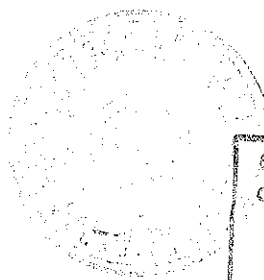
U konkretnom slučaju, dakle, ukoliko je organ svjestan da je tužilac zainteresovan za zapisnike sa sjednica Vlade RS, na kojima je razmatran prijedlog Zakona o posebnom registru i javnosti rada neprofitnih organizacija, čiji se tekst direktno odnosi na rad podnosioca zahtjeva, te nacrt Izbornog zakona RS koji se tiče svih građana RS, trebao je u tom smislu dostaviti informaciju koja se odnosi na razmatranje tih tački dnevnog reda, te eventualno, uz poštovanje Zakona o slobodi pristupa informacijama, uskratiti informacije koje se odnose na tačke utvrđivanje stavova Vlade u formi zaključaka, odluka, mišljenja i drugih akta koje Vlada donosi shodno članu 43. Zakona o Vladi, te izlaganje članova Vlade i po ostalim informacijama koje nisu predmet zahtjeva, ukoliko objavljivanje tih informacija može predstavljati osnov za nastupanje znatnih štetnih posljedica po pitanju rada Vlade, te za svoju odluku dati pravilno obrazloženje. Pozivanje tuženog na odredbe Zakona o vladi, te Poslovnika o radu Vlade RS, dakle, nije zadovoljavajuće obrazloženje, koje u potpunosti ukazuje na razloge zbog kojih je zahtjev u cjelini odbijen. Takođe, tuženi i sam navodi da je članom 45. stav 4. Zakona o Vladi Republike Srpske, propisano da je Vlada dužna da javnosti omogući uvid u svoj rad i pristup informacijama od javnog značaja, pa kad se uzmu u obzir i odredbe Zakona o slobodi pristupa informacijama, sasvim je jasno da je tuženi dužan tužiocu dostaviti informacije koje su od interesa za njega, kao organizaciju, na koju se Zakon o posebnom registru i javnosti rada neprofitnih organizacija, direktno odnosi, kao i dio zapisnika koji se odnosi na diskusiju vezanu za Nacrt Izbornog zakona RS, koji se tiče svih građana RS. U pogledu ostalih tačaka koje su razmatrane na zapisnika sa 62. redovnoj sjednici Vlade Republike Srpske održane dana 21.03.2024. godine, te zapisnika sa 7. telefonske sjednice Vlade održane 23.03.2024. godine i 8. telefonske sjednice Vlade održane 28.03.2024. godine, tuženi može razmotriti da li se iste odnose na neke informacije koje su po svojoj prirodi tajne i u tom dijelu, uz adekvatno obrazloženje u skladu sa odredbama Zakona o slobodi pristupa informacijama, eventualno odlučiti da iste nisu dostupne javnosti iz tih razloga, koje razloge je dužan obrazložiti poštujući odredbe Zakona o slobodi pristupa informacijama, te odredbe člana 197. stav 2 i člana 230. zakona o opštem upravnom postupku.

S obzirom na navedeno, proizilazi da su u postupku donošenja osporenog akta ostvareni razlozi iz člana 10. tačka 2. i 4. ZUS-a za poništavanje istog, zbog čega se tužba i ukazuje osnovanom, pa je stoga i valjalo uvažiti i osporeni akt poništiti, a na osnovu ovlaštenja iz člana 31. stav 1. i 2. istog zakona.

U smislu člana 50. ZUS-a tuženi je u obavezi da bez odlaganja, a najkasnije u roku od 30 dana od prijema ove presude donese novi akt, uvažavajući pravno shvatanje ovog suda i primjedbe suda u pogledu postupka.

Za tužioca su nastali troškovi vođenjem ovog sudskog spora, opredijeljeni na troškove sudske takse na tužbu i presudu, u skladu sa Zakonom o sudskim taksama („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj: 73/08, 49/09, 67/13 i 63/14) koje troškove je, kao nužne, sud i dosudio.

Zapisničar
Dragana Popović

Sudija
Sanja Stefanović

